

Hồi Thứ Hai Mười Lăm

TRONG HẦM HOANG ÂM PHONG THÊ THẨM

Quan Kim hét to một tiếng giận dữ, bốn bốn tên Lệnh Hồ Giáp đã vung cương đao trong tay xông đến bao vây Kim Tiểu Sơn đang đứng thản nhiên ở đó. Hai con chó đen vẫn còn ngồi vì Quan Kim chưa phát hiệu lệnh với chúng.

Kim Tiểu Sơn không đưa tay rút Diêm Vương Thoa, chàng cười lạnh nói:

– Họ Quan kia, sao lão mau quên quá vậy? Ta đã từng ở diễn võ trường trong gia trang của lão đấu võ với bọn vô lại này. Kết quả như thế nào lão đã biết, lão phải nhớ việc xưa lo việc nay mới đúng, sao lúc này lại xung động đến nỗi quên ta là ai?

Quan Kim giận dữ mắng:

– Cuộc chiến hôm nay là báo thù cho Quan Phùng Sắc, tiểu đệ của ta. Con lừa kia, mi chuẩn bị bảo vệ tính mạng đi.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói:

– Bảo vệ tính mạng? Nếu ta từ nơi xa đến gia trang của lão để bảo vệ tính mạng, chi bằng ta tránh ra xa không cần đến đây. Hôm nay bọn ta động thủ, tất phải phân rõ ai thắng ai thua, ai chiếm thượng phong. Thế thì nếu không phải lão chết thì ta mạng vong. Họ Quan kia, tạm thời chúng ta đem tính mạng gia phó cho ông trời để xem tạo hóa của lão và ta.

Quan Kim đột nhiên lạnh mình, nhưng lão vẫn hất mặt lớn tiếng:

– Con lừa kia, đừng huênh hoang, chờ một lát lấy mạng mi. Quan thái gia này sẽ băm nát thịt của mi, để cho hai con hắc hổ này no nê một bữa.

Kim Tiểu Sơn nhún vai:

– Nếu quả thật ta ngã dưới tay mi thì mạng hèn này của ta đương nhiên do lão tùy ý xử trí, giống như phương pháp mà năm đó lão đã ám toán bọn đái vàng kia, ta cũng cam chịu.

Mặt Quan Kim sừng sững trầm giọng hỏi:

– Mi nói gì vậy?

Kim Tiểu Sơn trề môi lạnh lẽo nói:

– Có phải gã đúng chỗ ngựa rồi không? Quan đại gia của ta?

Quan Kim nghiêng răng nói:

– Mi nói bọn ta ngầm ám toán bọn đái vàng, có chứng cứ gì? Không sao! Bọn ta năm đó dẫn bọn người đái vàng đến Kim Sa Hà, nhưng ai nấy đều biết đêm đó Kim Sa Hà bị lũ lớn, toàn bộ bọn họ bị nước lũ cuốn trôi đi rồi! Quan trên đã kết án này hơn hai mươi năm trước. Tổ bà mi, dựa vào cái gì để nói ta ám hại bọn

người đãi vàng. Ta từ hàng ngàn dặm mang họ đến đây. Thật là ăn nói hồ đồ!

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói:

– Coi như bị nước lũ cuốn đi thì dưới hạ du cũng phải nổi thi thể lên chứ! Tại sao không tin tức, toàn bộ mất tích? Trái lại, chỉ có hai huynh đệ nhà mi còn sống sót. Theo ta thấy, không chừng huynh đệ lão đã hại chết bọn đãi vàng này ở nơi nào rồi.

Quan Kim giận đến mức toàn thân run rẩy nói:

– Thật đáng ghét! Ngay cả quan phủ còn công nhận ta trong sạch. Mi là ai lại dám phán quyết đúng sai của ta, vu oan giá họa cho lão đại này?

Vừa nói xong, lão khoát tay nói với bốn tên Lệnh Hồ Giáp:

– Giết hẳn cho ta, xong rồi mỗi người có trọng thưởng!

Bọn bốn tên Lệnh Hồ Giáp đã sớm chuẩn bị vây giết Kim Tiểu Sơn. Giờ nghe Quan Kim ra lệnh, bốn gã đã vung đại phá đao hét to một tiếng, mang theo sát khí bùng bùng, mãnh liệt, xông vào Kim Tiểu Sơn.

Đại phá đao hàn khí nặng nề, mang theo tiếng gió vù vù, gió cuốn bốc lên khiến người ta nín thở.

Kim Tiểu Sơn dang rộng đôi tay như cánh đại bàng, vọt lên cao ba trượng, người ở giữa không trung, Diêm Vương Thoa nhanh không thể tả đã nằm trong tay chàng.

Quan Kim vừa thấy, lập tức khoát tay ra hiệu. Lần này, tay của lão chỉ vào Kim Tiểu Sơn, chính là điều khiển hai con chó đen ta của lão. Vì hôm nay lão muốn dồn Kim Tiểu Sơn vào chỗ chết.

Liên tiếp gầm to, hai con chó đồng thời với lúc Kim Tiểu Sơn vừa rơi xuống đất, chúng đã song song bay lên. Chờ hai con chó và bọn Lệnh Hồ Giáp bốn người đuổi đến, chàng mới quay đầu bỏ đi. Không sai, chàng đang đi, chàng vốn không nhảy vọt chạy nhanh. Nhưng bốn tên đại hán và hai con chó phía sau trái lại chỉ ở một khoảng cách nhất định, đuổi phía sau lưng chàng, phương hướng cũng không đổi.

Kim Tiểu Sơn đi về phía con đường nhỏ gần đó, tốc độ vẫn không đổi, nhưng hai con chó đuổi theo vẫn ở sau lưng chàng ba trượng.

Quan Kim cũng vọt ngựa đuổi theo phía sau. Lão vừa đuổi vừa la lớn:

– Đuổi mau! Ngàn lần không để tiểu tử đó chạy thoát!

Lệnh Hồ Giáp cũng đang ở phía sau mấy con chó, cao giọng mắng:

– Tiểu tử họ Kim, nếu mi có sĩ diện thì đừng chạy, quyết chiến với bọn đại gia một trăm hiệp!

Kỳ thực, lòng hẳn biết rõ, nếu không phải trang chủ đuổi theo phía sau, hẳn có thể “thuận nước đẩy thuyền” nói mấy câu lấy thể diện coi như xong rồi. Vì

Diêm Vương Thoa trong tay Kim Tiểu Sơn, hẳn thật khó đối phó.

Ven theo sơn đạo đi vòng núi, Kim Tiểu Sơn bất giác toét miệng cười, vì chàng phát hiện phía trước mặt có mấy chỗ ngoặc, đó là chỗ tốt để hành hạ người. Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu lại nhìn hai con chó lớn, đang đuổi sát không buông.

Chàng vừa xoay người, đột nhiên Diêm Vương Thoa nhẹ nhàng không tiếng gió xuất thủ, thanh âm “Bụp”, “Bụp”, nhưng chàng không nhìn đến.

Hai con chó to nổi tiếng nằm ngã trên sơn đạo, không kịp kêu lên một tiếng.

Bọn hộ pháp Lệnh Hồ Giáp cũng đuổi sát phía sau. Nhưng khi bốn tên nhìn thấy hai con chó chết nằm trên đường, Lệnh Hồ Giáp cao giọng mắng:

– Tổ bà nó, họ Kim đáng ghét, đã đánh chết hai con chó yêu của lão gia rồi!

Người khác nhìn phía xa xa nói với Lệnh Hồ Giáp:

– Tiểu tử này qua gian xảo, không chừng hẳn chạy thoát rồi!

Thoáng chốc, tiếng vó ngựa vang lên, Quan Kim đã đến trước mặt Lệnh Hồ Giáp, lão nhìn thấy hai con chó yêu đã chết càng giận dữ mắng lớn:

– Tiểu tử họ Kim đâu?

Lệnh Hồ Giáp đáp:

– Hồi bẩm trang chủ, tiểu tử đó đã chạy thoát rồi.

Quan Kim giận nói:

– Làm sao có thể chạy thoát được? Thấy hẳn đang chạy lên dốc núi, vùng đó không có chỗ thoát được, đuổi theo mau.

Bốn tên Lệnh Hồ Giáp đang muốn đuổi nữa, bỗng nhiên trên đỉnh núi vang lên tiếng cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói:

– Các vị tưởng ta là hạng thỏ đế trốn chui trốn nhủi sao? Đại thúc ta từng nói: Người cầm Diêm Vương Thoa chỉ biết truy đuổi người khác, tuyệt đối không để người khác truy đuổi mình.

Quan Kim và bọn Lệnh Hồ Giáp giật mình, ngẩng đầu lên nhìn Kim Tiểu Sơn đang ngồi trên gờ đá nhô ra cao bốn trượng. Chàng đưa đầu nhìn xuống phía dưới.

Lệnh Hồ Giáp vung đại phá đao kêu lớn:

– Tiểu tử, mi xuống đây!

Quan Kim đưa tay chỉ Kim Tiểu Sơn nói:

– Hảo tiểu tử, thì ra mi còn nấp trên đó.

Buông mình nhảy xuống. Kim Tiểu Sơn đáp xuống bên dưới gò đá, tay phải chàng đang vung vẩy Diêm Vương Thoa, ánh sáng bạc lấp lánh, lạnh lẽo nói với Quan Kim:

– Họ Quan kia, trời nóng có mưa, người nóng hư việc. Lão không nên truy cùng đuổi tận, không buông tha Tiểu Sơn ta. Lão cho rằng bốn tên ngu đó có thể

làm thịt được ta sao? Lão cho rằng nuôi mấy con chó đen đó có thể xé xác người ư? Hừ, hôm nay lão chết chắc rồi, không những chết chắc mà sau khi thu thập bones lão, ta còn đánh vào gia trang của lão, thấy một người giết một người, thấy hai tên giết hai tên. Trước đổi mạng cho những người dãi vàng đã bị ám hại, sau đó khiến cho những người trú ngụ trong thôn Lão Kim Khoáng không bị họ Quan mi uy hiếp, mi thấy sao?

Quan Kim vừa nghe giận dữ nói:

– Hay cho tên cầu tặc gian ác, họ Quan ta và mi thề không đứng chung trời. Giết!

Chữ giết họ Quan vừa ra khỏi miệng, Lệnh Hồ Giáp đã không màng thân mình vận sức đánh đến Kim Tiểu Sơn. Thù cũ, hận mới gom tính một lượt. Đột nhiên, thân hình chàng lắc lư không ngừng, tạo ra ba bóng người không phân biệt được thật giả.

Ba tên kia cũng mỗi tên cầm đao toàn bộ nghiêng răng xông vào. Phút chốc, hai bên dựa vào động tác thần tốc, cuốn văng những đám tuyết tích tụ trên mặt đất bay lả tả dưới tia sáng ảm đạm. Không khí mù mịt chỉ thấy bóng đao, không phân biệt được ra ai là ai. Bốn thanh đại phá đao tuôn ra ánh sáng xoèn xoẹt như điện, bọc lấy Kim Tiểu Sơn vào giữa, chỉ nghe một tiếng keng keng vang lên không ngừng Kim Tiểu Sơn lướt vun vút giữa bốn người, Diêm Vương Thoa vẫn không đánh ra, chàng chỉ dùng bộ pháp thần tốc tránh né chiêu thức của chúng.

Lệnh Hồ Giáp đột nhiên lạnh lẽo kêu lên:

– Các vị vây chặt tiểu tử này, đừng để hắn có cơ hội sử dụng Diêm Vương Thoa, thời gian kéo dài, hắn tuyệt đối khó tránh khỏi trận loạn đao của ta.

– Dã long trảo!

Trong tiếng hét lớn, chàng đã vọt người lên, thân giữa không trung, Diêm Vương Thoa vừa chớp lên, như ánh sao đáp xuống. “Bình” một tiếng. Lệnh Hồ Giáp “A!” một tiếng, người lão đảo trên đất, thân thể của Lệnh Hồ Giáp còn chưa ngã nhào, đôi chân của Kim Tiểu Sơn đã đạp lên vai của lão, lần nữa vọt người lên bằng mình ra ngoài hai trượng.

Ba tên còn lại kinh hãi, chỉ thấy đỉnh đầu của Lệnh Hồ Giáp thủng một lỗ, máu tươi xối xả như nước suối, nhưng là nước suối màu đỏ tươi.

Quan Kim trên ngựa điên cuồng hét:

– Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn!

Ba người lại xông về phía Kim Tiểu Sơn, hung hãn đến nỗi sắc mặt của mỗi người đều biến dạng. Không chờ ba người đó xông lên, Kim Tiểu Sơn lại vọt người lên. Giống như chàng muốn nhảy lại trên vách đá, Diêm Vương Thoa trái lại đánh ra trước ba thước, đột nhiên giữa chừng thu lại, tốc độ nhanh không thể tả xoay về phía đại hán mặt đỏ.

“Bụp!” một tiếng, đại hán mặt đỏ tránh không kịp, nằm bẹp trong vũng máu giữa hiện trường. Liên tiếp theo, Kim Tiểu Sơn hét lớn:

– Diêm Vương Thoa!

Thân hình chàng xoay như con vù, hai đại hán còn lại cũng tránh né không kịp, lần lượt ngã trên mặt đất. Trừ Lệnh Hồ Giáp, thì ba người còn lại đều chết giống nhau, bị một lỗ máu trước mặt.

Quan Kim không dám nhìn lâu, quay ngựa vọt người chạy. Không ngờ lão vừa xuống dưới núi lại thấy Kim Tiểu Sơn dang đôi tay ngăn đường. Trong lúc kinh hoàng, lão không kịp nhìn kỹ, quay đầu ngựa chạy tiếp. Ngựa của Quan Kim là ngựa cưỡi đi săn. Lúc này lão bán mạng thúc ngựa chạy nhanh, nhưng bên tai vẫn nghe mãi tiếng cười không dứt.

Không sai, tiếng cười đó chính là tiếng cười của Kim Tiểu Sơn. Trong lúc hoảng loạn, Quan Kim vừa chạy vừa quay lại nhìn, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Kim Tiểu Sơn đâu. Tiếng cười vẫn vang bên tai, làm lão càng thêm kinh sợ, nghĩ:

“Đây quả thật là tà môn!”

Lão lại giục ngựa phi nhanh. Một mình vượt qua ba ngọn núi, có mấy lần cơ hồ lão bị rơi khỏi lưng ngựa. Lúc này, Quan Kim đã không ngừng thở hổn hển, nhìn trước mặt núi non trùng điệp, dốc núi thẳng đứng, khe sâu thăm thẳm, nước suối róc rách. Hình như là đã đến nơi sơn cùng, thủy tận.

Đột nhiên, lại là một tràng cười phát ra từ phía sau lưng Quan Kim. Quay đầu nhìn, Quan Kim quả thật kinh hãi tột cùng, vì Kim Tiểu Sơn đang ở trên lưng ngựa sau lưng lão mà lão đã chạy suốt một chặng đường dài lại không hề phát hiện.

Quan Kim cơ hồ từ trên lưng ngựa ngã nhào xuống đất. Kim Tiểu Sơn đưa tay nắm lại nói:

– Cẩn thận! Té xuống tức là tan xương nát thịt đó.

Quan Kim run rẩy đôi vai, giận dữ nói:

– Họ Kim kia, mi muốn làm gì?

Kim Tiểu Sơn một chưởng vỗ sau đầu Quan Kim, thế chưởng không nặng nhưng đủ để Quan Kim té lăn xuống đất.

Quan Kim bò dậy, nhưng chưa đứng hẳn lên, đã ngẩng đầu nhìn Kim Tiểu Sơn đang ngồi trên lưng ngựa nói:

– Nếu mi dám động đến một sợi lông chân của Quan thái gia, thì chờ xem huynh đệ ta xé xác mi thế nào?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe chột giận dữ, Diêm Vương Thoa vang lên từng tiếng vù vù, phút chốc đã đan chéo mười lần phía trên đầu Quan Kim. Ánh bạc lạnh lại liên tiếp xoay chuyển không ngừng trên tay phải Kim Tiểu Sơn.

Quan Kim đã mặt mày trắng bệch, hồ hôi chảy ròng. Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói:

– Nếu không nhắc đến huynh đệ Nhân Diện Lang đó của lão. Có lẽ họ Kim ta tạm thời tha cho không một con đường sống. Giờ lão lại ỷ thế sài lang dọa người. Vậy thì lão chết chắc rồi!

Quan Kim đột nhiên vung ra một trận roi da vun vút đánh trên đầu Kim Tiểu Sơn, miệng luôn la lớn:

– Đánh chết bọn yêu tinh nhà mi!

Kim Tiểu Sơn xoay nửa thân người, đôi vai nghiêng nghiêng tránh qua ngọn roi đang đánh tới, chàng xòe tay ra chụp. Không ngờ còn chưa với đến thế là chàng hụt đà rơi xuống mình ngựa. Lúc này, chàng đang muốn xoay người xỏ đến, không ngờ Quan Kim hít mạnh một hơi vọt lên mình ngựa, ra roi đánh lên lưng ngựa. Ngựa đó trước nay chưa từng bị roi hung hãn như vậy nên lập tức bốn vó tung cao chạy về phía trước.

Kim Tiểu Sơn sửng sờ, nhưng rồi bất giác mỉm cười, vì phương hướng mà Quan Kim bỏ chạy là phi về phía lưng núi đối diện. Quả núi này rất tròn, sau lưng núi là thôn Lão Kim Khoáng. Mà thôn Lão Kim Khoáng nếu thuận theo địa thế đi thẳng không đến ba dặm đã đến một khúc quanh nước chảy xiết thuộc Kim Sa Hà.

Chàng còn nghe Tiền Phụng nói ở đó năm xưa xuất hiện không ít vàng. Quan Kim thúc ngựa chạy bán mạng, lần này lão có thể an tâm, vì Kim Tiểu Sơn đang ở cách xa lão mười lăm trượng đuổi theo. Lại đuổi theo một mạch hai dặm đường dưới vách đá cheo leo trong rừng hoang. Quan Kim đột nhiên mất tung tích. Kim Tiểu Sơn nhảy lên một vách núi phía sau một tảng đá lớn, chàng phát hiện một cái động to, văng vẳng vang lên tiếng vó ngựa. Kim Tiểu Sơn cười lạnh, chàng không chút do dự chạy thẳng vào trong động. Tiếng chân ngựa trong động dần dần chạy chậm lại, Kim Tiểu Sơn lần theo tiếng chân ngựa mà đuổi theo, liên tiếp xông vào hơn ba mươi trượng. Trong động đó là một màu đêm âm u. Trục giác chàng nhận thấy phương hướng động này là kéo dài về phía Kim Sa Hà.

Kim Tiểu Sơn lòng thầm nghĩ:

“Có lẽ đi về phía trước sẽ có ánh sáng”.

Nghiêng tai lắng nghe tiếng vó ngựa dừng lại ở một nơi nào đó. Kim Tiểu Sơn không thể không chậm bước. Chàng chăm chú nhìn vào bóng tối trong động, cơ hồ có một điểm sáng như ánh sao đơn độc giữa bầu trời đen.

Kim Tiểu Sơn đi về phía điểm sáng đó. Đột ngột có mấy luồng gió lạnh buốt thổi đến, đồng thời lại nghe được tiếng chân ngựa như là ở phía trước bên phải, Kim Tiểu Sơn vội nhào qua, đã thấy điểm sáng đó là một vệt sáng dài từ phía trước xuyên vào. Kim Tiểu Sơn đi theo vệt sáng thì thấy con ngựa đi về phía trước. Điều làm Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên là không thấy Quan Kim trên lưng ngựa. Kim Tiểu Sơn không khỏi không phòng bị. Đến lúc chàng đuổi kịp ngựa, mãi đến khi

chàng vượt qua hàng mấy dãy thạch nhũ. Bỗng nhiên chàng nghe thấy tiếng cười ha hả phía sau động và tiếng đá rơi ào ào. Kim Tiểu Sơn biết mình đã bị mắc lừa rồi. Chàng không do dự nhảy lên bám vào bụng ngựa, vội thúc ngựa trở lại con đường cũ, ngựa đó dường như cũng có tánh linh, nghe tiếng động vội hí một tràng dài rồi theo sự điều khiển của Kim Tiểu Sơn vòng thẳng ra đường cũ.

Thân hình Kim Tiểu Sơn dán chặt vào bụng ngựa. Đá trên động rơi xuống như mưa, trong động đã không phân biệt được đâu là tiếng vó ngựa và tiếng đá rơi.

Đột nhiên khi Kim Tiểu Sơn thúc ngựa chạy ra ngoài hơn hai mươi trượng thì một tiếng nổ vang trời như tiếng sấm, một tảng đá to đập xuống thân sau con ngựa, con ngựa ngã lăn trên mặt đất, Kim Tiểu Sơn nhìn thấy rất rõ ràng. Chàng vội bò lên, hai tay vừa ôm đầu vừa chạy tránh qua một trận đá nhỏ đánh xuống đầu, trước mặt đã không thấy đá rơi nữa. Kim Tiểu Sơn đứng lại quay đầu nhìn trong động vang lên những tiếng canh cách không ngừng. Chốc chốc lại vang lên những tiếng cực lớn. Có lẽ là vách núi sụp đổ, chàng không ngớt kêu lên:

– May mắn!

Đây quả thật là một cơn ác mộng, khiến Kim Tiểu Sơn toàn thân run rẩy, nghĩ lại lúc nãy trong động nếu chàng phản ứng không nhanh có lẽ đã chân thây trong núi đó rồi. Đến lúc đó ai biết được chỗ chàng mất tích chứ. Kim Tiểu Sơn định chạy ra khỏi động để chặn Quan Kim, nhưng chàng đột nhiên nghĩ lại:

“Tại sao không để họ Quan nghĩ mình đã bỏ mạng ở núi hoang này? Dù hòa thượng chạy được, miếu chạy không được. Tuyệt đối họ Quan sẽ trở về Quan gia trang của lão”.

Kim Tiểu Sơn nghĩ đến đây lập tức quan sát địa thế, tìm một nơi an toàn ngồi xuống. Cho mãi đến lúc tiếng đá rơi trong động gần dứt hẳn, bụi đất bắn ra đã gần lắng sạch, có thể nhìn rõ bên trong động, chàng mới cười lên một tiếng, bình tĩnh trở lại.

Kim Tiểu Sơn muốn suy nghĩ tỉ mỉ, chàng cho rằng họ Quan tuyệt đối không phải trong lúc vô ý phi ngựa vào trong động hoang này. Họ Quan đã sớm biết nơi này có sơn động sụp lở nguy hiểm.

Kim Tiểu Sơn lại nghĩ:

“Coi như họ Quan đã biết động hoang này nhưng lão làm sao có thể ra tay thông thạo quỷ quyết đến như vậy để chôn sống chàng và ngựa trong động này?”.

Giống như gỡ rối một vấn đề khó hiểu, Kim Tiểu Sơn dần dần hiểu hết sự tình. Vì chàng hốt nhiên nhận thấy họ Quan tất dùng phương pháp này để hãm hại bao nhiêu người khác, lần này chỉ diễn lại trò cũ mà thôi.

Kim Tiểu Sơn đột nhiên như bừng tỉnh, một tay vỗ đùi nói:

– Đúng! Sự mất tích của bọn người đãi vàng, lão nói là bị nước lụt toàn bộ cuốn mất tích, thiên hạ nào có thể trùng hợp như vậy? Lẽ nào một người cũng chạy

không thoát? Nhất định là bị hãm hại trong động này rồi!

Nghĩ đến đây, Kim Tiểu Sơn chậm bước đi ra ngoài động. chàng quyết định phải thám thính động này. Chàng ra ngoài động tìm một số cây tùng làm đuốc. Có một đường đi ra phía ngoài động, Kim Tiểu Sơn bước đi cẩn thận. Chàng vẫn lo lắng họ Quan ngấm đánh lén. Ra khỏi động, Kim Tiểu Sơn vọt lên vách đá quan sát, thấy ở phía xa có một bóng người đang đi lắc lư trên tuyết, mà người đó đi rất nhanh khiến Kim Tiểu Sơn toét miệng cười.

Vì đó rõ ràng chính là họ Quan. Lúc này Kim Tiểu Sơn không mang theo đá đánh lửa, nhất thời chàng không có cách nào đốt đuốc được để vào hang thám thính.

Cho nên chàng quyết định trước tiên trở về thôn Lão Kim Khoáng. Hơn nữa cũng sắp trưa rồi, không thể để bụng đói mà vào sơn động. Kim Tiểu Sơn nhận đúng phương hướng rồi đi thẳng về thôn Lão Kim Khoáng. Thật kỳ lạ, từ phía sau hang động nơi xa, chỉ vòng qua nửa lưng núi tròn đã nhìn thấy thôn Lão Kim Khoáng, cự ly còn gần hơn về Quan gia trang.

Kim Tiểu Sơn từ trong núi phía tây thôn Lão Kim Khoáng đi ra. Từ xa xa, chàng thấy Tiền Phụng và Tiểu Ngũ Tử, hai người đang trông ngóng về phía bắc.

– A Phụng!

Kim Tiểu Sơn vừa gọi, Tiền Phụng lập tức quay người lại nhìn thấy Kim Tiểu Sơn từ núi hoang bên phải đi ra, toàn thân đất bùn, bộ dạng nhếch nhác, nàng chạy lại vô cùng lo lắng hỏi:

– Tại sao từ núi tây đến đây? Huynh đi về phía Kim Sa Hà sao?

Kim Tiểu Sơn vội nói với Tiền Phụng và Tiểu Ngũ Tử:

– Mau về tiệm cơm đi!

Chỉ nhìn thấy tình hình này của Kim Tiểu Sơn, đủ biết nhất định đã xảy ra chuyện gì lớn rồi. Tiền Phụng, Tiểu Ngũ Tử không kịp hỏi han điều gì, vội theo Kim Tiểu Sơn đi vào trong tiệm.

Bên trong tửu điểm, cơm canh đã bày trên bàn. Biển Hòa thấy Kim Tiểu Sơn đi vào đã cười ha hả:

– Tiểu tử trong động nào chui ra vậy? Sao ngay cả đầu tóc cũng dính đầy bùn?

Kim Tiểu Sơn không nói nhiều, vừa ngồi xuống, vừa nói với Tiền chưởng quầy:

– Tiền chưởng quầy, có việc này tiểu tử muốn hỏi cho rõ!

Tiền chưởng quầy ngạc nhiên nói:

– Thì cứ hỏi!

Kim Tiểu Sơn chỉ về phía tây hỏi:

– Quả núi hình tròn như bánh bao đó, quý vị có ai đi qua chưa?

Tiền chưởng quầy lắc đầu đáp:

– Núi này trước kia thuộc Kim Sa Hà, núi đó là của họ Quan, ngay cả mấy người săn bắn cũng không được đi về phía đó. Kim huynh đệ hỏi làm chi vậy?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Núi tròn đó có một sơn động, ngay cả cưỡi ngựa cũng có thể đi vào!

Nhẹ lắc đầu, Tiền chưởng quầy lẩm bẩm:

– Điều này cũng chưa từng nghe qua!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Nơi đó có một sơn động, các vị cũng không ai biết sao?

Tiền chưởng quầy đáp:

– Ta nói qua rồi, họ Quan đã định ra quy củ, vùng núi đó không cho người khác ra vào. Người trong thôn Lão Kim Khoáng đương nhiên là không biết rồi.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Hôm nay tiểu tử gặp qua họ Quan, tiểu tử có ý trêu chọc vạch mặt lão, đương nhiên lão tức giận hạ thủ đối với tiểu tử, bị tiểu tử đứng giữa hiện trường đánh ngã bốn tên võ sĩ của lão. Ngay cả mấy con chó yêu quý của lão cũng bị tiểu tử giết chết. Không ngờ, lão cố ý giả vờ bộ dạng kinh hoảng, dụ tiểu tử vào trong động lớn đó. Trong bóng tối, sơn động khó nhìn rõ ràng, có một số gò đá dùng cây gỗ chống lên.

Lúc này, ngay cả Biển Hòa cũng đặt chén đĩa nghiêng tai lắng nghe.

Tiền Phụng lo sợ xanh mặt hỏi:

– Huynh đã đi vào?

Kim Tiểu Sơn gật đầu đáp:

– Họ Quan cúi đầu giục ngựa tiến vào sơn động, huynh đi theo sau xông vào.

Biển Hòa lẩm bẩm:

– Mắc lừa rồi!

Kim Tiểu Sơn trề miệng nói:

– Đến bây giờ tiểu tử cũng không biết mình có bị mắc lừa không.

Tiền chưởng quầy nói:

– Thân lão ta đã chạy trở về Quan gia trang, còn huynh đệ trái lại mặt mày lấm lem bùn đất. Đây rõ ràng mắc lừa rồi!

Kim Tiểu Sơn đột nhiên thấp giọng nói:

– Lúc đó, tiểu tử cảm thấy mình mắc lừa rồi. Tiểu tử theo tiếng chân ngựa đi vào thì phát hiện chỉ có ngựa mà không có họ Quan. Lúc đó, tiểu tử kinh ngạc vội

vã muốn lui trở ra, nhưng trong sơn động đã bắt đầu có tiếng đá rơi ầm ầm. Tiểu tử không kịp nghĩ nhiều, lập tức ẩn thân dưới bụng ngựa chạy ra ngoài động. Không ngờ, con ngựa đó không thoát khỏi số kiếp bị đá rơi chết trong động. Tiểu tử trái lại ôm đầu xông ra được an toàn.

Tiền Phụng toàn thân đã phát run nói:

– Thật là khiến muội sợ đến phát khiếp!

Tiền chưởng quầy nói:

– Sáng sớm ngày mai, huynh đệ cùng Biển đại phu, A Phụng ba người trở về Mặc Vân Cốc. Lưu lại đây lão thật lo lắng cho huynh đệ.

Cười nhẹ, Kim Tiểu Sơn nói:

– Ngày mai là phải đi, nhưng sau khi tiểu tử ăn cơm no, còn muốn chui vào trong sơn động đó thám thính.

Tiền Phụng vội kêu lên:

– Muội không muốn huynh đi!

Kim Tiểu Sơn nói:

– Sao lại không đi? Vì họ Quan nhất định cho rằng ta đã chết trong sơn động rồi. Lão tuyệt đối không ngờ Kim Tiểu Sơn vẫn còn sống sờ sờ, muốn lột đến gốc rễ của lão.

Mọi người vừa nghe đến ngạc nhiên, Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Quý vị có từng nghĩ họ Quan tại sao phát tài?

Tiền chưởng quầy hoảng hốt lắp bắp:

– Huynh đệ nói là...

Kim Tiểu Sơn không chờ Tiền chưởng quầy nói dứt, đã cười đáp:

– Năm đó, lão đã không vì đám người đái vàng mà đưa đến cửa quan sao? Lão nói đám người đái vàng đó mất tích là vì bị nước lũ cuốn đi. Theo tiểu tử đoán, đám người đái vàng đó đã chết trong sơn động rồi.

Biển Hòa gật đầu nói:

– Có khả năng này!

Kim Tiểu Sơn lúc này mới cười nói với Tiền chưởng quầy:

– Giúp tiểu tử chuẩn bị một số đèn đuốc, dùng cơm xong, tiểu tử sẽ đi vào trong động đó tìm xem!

Tiền Phụng hỏi lại:

– Đã hơn hai mươi năm rồi, huynh còn tìm được cái gì?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh đáp:

– Chim chết lông vũ bay, người chết xương cốt còn. Chỉ cần họ Quan hại

người trong sơn động, tóm lại có thể tìm ra đồng xương người.

Tiền chưởng quầy thấy Kim Tiểu Sơn đã cương quyết, lão ngoảnh đầu nói với Tiểu Ngũ Tử đang đứng sững sờ bên cạnh:

– Hãy chuẩn bị đèn đuốc, mi cùng Kim huynh đệ đi một chuyến!

Tiểu Ngũ Tử khoát tay lia lia nói:

– Tiểu nhân không đi! Tiểu nhân không muốn đi!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Nhiều người hư việc. Tiểu tử đi một mình. Tiểu Ngũ Tử mau đi lấy vài cây đuốc là được rồi.

Nhìn Tiểu Ngũ Tử bước đi, Kim Tiểu Sơn cũng không nói nhiều, vội ăn cho no. Tiền Phụng ngồi một bên trái lại sắc mặt lo sợ, không thốt lên lời.

Tiền chưởng quầy lẩm bẩm nói:

– Nếu có bọn Đồng ngũ gia ở đây là tốt rồi! Có họ đi với huynh đệ vào sơn động cũng dễ dàng tìm ra. Giờ đây trời lạnh đóng băng, họ đã về quê hương ăn tết rồi. Người trong thôn e rằng không ai dám đi.

Kim Tiểu Sơn đặt bát đĩa xuống nói:

– Cho dù họ có người muốn đi, tiểu tử cũng không đồng ý. Trước mắt, tiểu tử với họ Quan đã kết thù oán khó giải. Lão muốn ta chết, ta muốn lão vong, lão muốn thôn Lão Kim Khoáng dời đi, ta đốt trang viện của lão. Để xem lão độc ác hay là thủ đoạn của Kim Tiểu Sơn cao cường.

Biển Hòa cũng gật đầu nói:

– Họ Quan này không ngờ được sau hai mươi năm thụ hưởng thái bình phú quý, lại có người đến tìm lão. Theo lão phu thấy đây là nhân quả báo ứng trước mắt.

Tiểu Ngũ Tử cầm ra bốn cây đuốc và một cục đá đánh lửa, toàn bộ đặt vào tay Kim Tiểu Sơn:

– Khi vào động huynh hãy đốt lửa. Bốn cây có thể đốt cả ngày chứ?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Đủ rồi! Đi hết sơn động cũng không hết mấy canh giờ.

Tiền Phụng lúc này mới kéo Kim Tiểu Sơn, thấp giọng nói:

– Mọii muốn đi!

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói:

– Đó không phải chỗ vui đùa, càng không phải chỗ du sơn ngoạn thủy. Gặp nguy cơ, huynh chạy rất nhanh, có mọii thì không thể được.

Tiền chưởng quầy nói:

– Lúc này con đừng làm thêm phiền hà nữa! Con đi có thể giúp được gì cho

Kim huynh đệ chứ?

Kim Tiểu Sơn vỗ nhẹ vào tay Tiền Phụng nói:

– Tốt nhất, muội ở nhà nấu nướng vài món. Đừng quên ngày mai chúng ta về Mặc Vân Cốc.

Nói xong, Kim Tiểu Sơn bước đi. Ra khỏi thôn Lão Kim Khoáng, mây trên núi càng thêm dày đặc hơn. Mới hơn hai người không rơi tuyết, gió tây bắc thổi vù vù, khiến hoa tuyết phủ đầy mặt đất còn chưa tan đi, không ngừng lăn tròn bay bay.

Kim Tiểu Sơn dò theo dấu chân khi trở về để đi đến đỉnh núi tròn đó. Bước chân nhẹ nhàng nhưng tâm linh nặng nề. Nghe nói năm đó, người đãi vàng theo họ Quan đến Kim Sa Hà này có gần hai mươi người, lao khổ cả năm trời có không ít vàng, nhưng đám người này đã mất tích, không còn dấu vết. Nhiều người như vậy đều mất tích trong một đêm thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Nếu họ đều bị họ Quan hãm hại trong động...

Kim Tiểu Sơn chốc chốc nhìn lên ngọn núi cao đỉnh tròn kia, hốt nhiên cảm thấy như một nắm mồ. Nắm mồ không phải hình dạng như vậy sao? Chỉ khác là nó lớn hơn nhiều so với một nắm mồ bình thường.

Cuối cùng, chàng đã đến miệng sơn động, song nghe một hồi tất cả đều vắng lặng, giống như chưa từng phát sinh một chuyện gì. Chàng chậm rãi đi vào trong động, mãi đến khi trước mặt là một màn đêm, chàng mới đánh lửa. Trước tiên đốt một tờ giấy, rồi châm vào ngọn đuốc, nhất thời trong động sáng hẳn một vùng.

Cầm đuốc đi vào trong, chàng phát giác sơn động này quả thật rất lớn. Đi được một đoạn đường, chàng đưa tay sờ vào vách động, chỉ thấy toàn là do người ta đục đẽo. Nhưng chàng không ngờ rằng nó là một cái động hầm mỏ vàng, hơn nữa mỏ đã được khai thác nhiều năm.

Vào động đã sâu hơn hai mươi trượng, hai bên đều là đá rắn, không có động nhỏ ngõ ngách, nhưng khi tiến vào thêm mấy trượng nữa, trước mặt đã có một ngách sơn động. Sơn động đó dường như thấp hơn mấy trước.

Kim Tiểu Sơn đầu tiên đi vào ngách động thấy trong động thi thể con ngựa đang bị đè dưới đồng loạn thạch. Cầm lấy một cục đá, Kim Tiểu Sơn bước sâu vào bên trong, lại nghe tiếng càn cạch mà không thấy đá rơi. Lúc này chàng mới giờ đuốc đi sâu vào bên trong, dần dần ngách động này càng lúc càng nhỏ, cho đến mãi tận cùng ngách động không phát hiện gì khác. Kim Tiểu Sơn trong lòng bội bực, cầm đuốc nhìn lên trên xem thấy đá trên nóc ẩm ướt. Hầm này rất dễ dàng bị sụp đổ. Nơi đây chàng đã không phát điều gì khả nghi, bèn quay người ra khỏi ngách động này. Thuận theo động lớn lại đi về phía trước. Lần này, chàng đi rất cẩn thận, bất kỳ chỗ nào sâu khuyết đều xem tỉ mỉ một hồi.

Chàng lại đi sâu vào năm mươi trượng, bên trái lại thấy một hàng trụ bằng gỗ lớn. Kim Tiểu Sơn cẩn thận đi vào trong ngách động. Còn chưa đi xa, trước mặt đá

đã có một động đá núi ngăn đường. Kim Tiểu Sơn thấy số đá này đa phần đã mọc meo. Đống đá núi này có lớn, có nhỏ, so le không đều, khoảng hơn một trượng chỗ gần đỉnh có mấy lỗ tròn to hơn cái mâm, đủ để một người bò vào. Kim Tiểu Sơn cầm đuốc lấy sức nhảy lên, lúc đầu thấy mấy lỗ tròn bên trong cũng bị đá lớn chặn đứng. Chỉ có một cái gần phía sau là có miệng vào.

Kim Tiểu Sơn cầm đuốc thò đầu vào nhìn, bên trong dường như lớn hơn. Thế là chàng thuận theo miệng động vào trong.

Đá núi nhấp nhô cao thấp không đều, chàng bò vào rất gian nan. Nhưng chưa được hai trượng, chàng đã bắt đầu bò xuống.

Chàng chợt giật mình vì chàng đang bò trên một đống xương khô. Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, đống xương khô này hoàn toàn không có xương đầu, khoảng mười mấy bộ.

Kim Tiểu Sơn nghiêng rằng lại bò xuống, trước mặt không xa lại thấy một đám đá rơi ầm mốc như đã quá lâu rồi, cầm đuốc đi vào phía trong xem động dường như đã đến đáy rồi. Còn đống đá rơi trước mặt chỉ ít cũng dài sáu trượng.

Chàng lại đốt thêm một ngọn đuốc, cầm ngọn đuốc chia ra cắm trên tường. Kim Tiểu Sơn bắt đầu di chuyển đống đá trên mặt đất, di dời không quá một trượng đã thấy trên mặt đất từng đống xương khô, còn lẫn lộn một số cuốc xẻng. Kim Tiểu Sơn di dời một hồi, tỉ mỉ đếm từng đống xương, tính ra có hơn ba mươi người.

Kim Tiểu Sơn thở dài ngồi bệch xuống nói:

– Thật ác độc! Nhiều người như vậy bị chôn chết trong động này! Kim Tiểu Sơn ta tuyệt đối không thể tha cho lão!

Lấy hai cây đuốc trên vách đá xuống, Kim Tiểu Sơn đang muốn bò ra chỗ cũ. Chợt chàng thấy trên vách đá dường như có khắc chữ. Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên vội cầm đuốc chiếu lên xem thấy dưới khe hở rong rêu có mấy chữ khắc không hoàn chỉnh trên tảng đá “huynh đệ họ Quan giết người”. Kim Tiểu Sơn cơ hồ nhìn thấy thảm trạng kêu khóc khi đám người này chết, khiến chàng lạnh mình, rùn vai thở mạnh một hơi muốn rách khoeo mắt.

Chàng vừa phẫn nộ vừa thê lương, thấp giọng cầu khẩn:

– Các vị đồng hương! Các vị chết oan uổng, thê thảm nhưng cuối cùng được Kim Tiểu Sơn nhìn thấy, ta không tha họ Quan đó. Tức là nợ máu, ta sẽ đòi thay cho quý vị.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi, lại đến gần xem qua một hồi, mới bò ra đống đá hỗn loạn đó. Cầm bó đuốc đi đến giữa động lớn, thuận theo động lớn lại đi vào trong nửa dặm vẫn không đến cuối đoạn đường. Nhưng lại có một ngách động cũng dùng cây to chống đỡ. Kim Tiểu Sơn biết nếu chỉ đẩy nhẹ những cây mục nát này, không chừng lại có một trận loạn thạch đổ xuống.

Cuối cùng, Kim Tiểu Sơn quay trở lại đường cũ, bước ra khỏi động.

Khi Kim Tiểu Sơn về đến thôn Lão Kim Khoáng, trời đã sắp tối. Hoa tuyết đang bay giữa không trung, hoa tuyết không lớn nhưng liên miên dày đặc, giống như tiếng gọi thê lương phát ra từ trái tim chàng.

Đẩy cửa bước vào tử điểm Tiền gia, Tiền Phụng đang ngồi chống cằm trên bàn đối diện cửa, mặt mày sầu não, ủ rũ. Cái bàn tròn giữa phòng đã rời đi. Giờ đây nơi đó đặt một chậu than hồng to. Biển Hòa và Tiền chưởng quầy hai người ngồi đối diện với nhau bên cạnh chậu than hồng để sưởi ấm. Tiểu Ngũ Tử lom khom cho thêm than vào chậu.

Thấy Kim Tiểu Sơn trở về, trên người đầy bùn đất, họ bất giác giật mình. Tiền Phụng xông lên cuống quýt hỏi:

– Tại sao thành bộ dạng như vậy, giống như chuột đất?

Nàng vội dặn Tiểu Ngũ Tử:

– Mau đi nấu nước nóng để Kim huynh tắm rửa sạch sẽ!

Lúc này, Biển Hòa cười nói với Kim Tiểu Sơn:

– Đôi mày nhú chặt, sắc mặt giận dữ, có lẽ tiểu tử đã phát giác ra họ Quan kia đã gây nên tội nghiệp ở động đó.

Kim Tiểu Sơn nhận lấy chung trà uống cạn, rồi ngồi bên cạnh bồn than:

– Ta không tha được họ Quan này! Ngày mai ta sẽ đến nhà họ Quan giết người!

Tiền chưởng quầy vội khuyên:

– Tiểu Sơn, đừng xúc động, trước tiên phải kể ra đã gặp những chuyện gì, mọi người cùng nhau thương lượng mới được!

Biển Hòa cũng gật đầu nói:

– Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Hãy nói ra đi!

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng ken két, chậm rãi nói:

– Trong động đó có ít nhất hơn ba mươi người đãi vàng đã chết!

Bọn Tiền chưởng quầy bốn người vừa nghe, ai nấy đều kinh hoàng. Tiền chưởng quầy vội hỏi:

– Năm xưa nghe nói chỉ có mười năm, mười sáu người. Sau bây giờ lại nhiều gấp đôi vậy?

Biển Hòa nói lại:

– Đây không có gì kỳ quái, việc thiên hạ có lúc càng nói càng mơ hồ, nhiều nói thành ít. Đó là lời nói của người có quỷ kế!

Tiền Phụng nghe nói hỏi lại:

– Huynh thấy nhiều xương người như vậy, huynh không sợ sao?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Họ không phải do huynh hại chết thì sợ cái gì?

Tiền chưởng quầy nói:

– Tiểu Sơn mau kể ra làm sao phát hiện được?

Kim Tiểu Sơn mới đem điều mắt thấy tai nghe lần thứ hai vào động tường tận kể qua một lượt.

Biển Hòa lắc đầu nói:

– Quá ác! Quá ác! Huynh đệ họ Quan quả thật đáng chết!

Tiền chưởng quầy nói:

– Ta hiểu rồi. Tại sao họ Quan ngăn cấm người của thôn Lão Kim Khoáng ta không được đi về vùng đó. Giờ đây muốn bọn ta dời đi là do việc này. May mà đã bị Tiểu Sơn huynh đệ phát hiện, coi như ông trời có mắt.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ngày mai không đi Mặc Vân Cốc, ta trước đi thu thập họ Quan rồi hãy tính!

Biển Hòa lắc đầu nói:

– Ta không tán thành tiểu tử mi ngày mai đi giết người!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi lại:

– Lẽ nào họ Quan không xứng đáng chết sao?

Biển Hòa nói:

– Họ Quan đương nhiên đáng chết, hơn nữa phải đáng chết sớm. Nhưng nếu mi giết một họ Quan, thế thì đối với thân thuộc của những người đãi vàng bị mưu hại chết có ích lợi gì?

Kim Tiểu Sơn tức tối nói:

– Ý của Biển đại thúc là...

Biển Hòa ngăn tay lại nói tiếp:

– Nghe lão nói đã, việc này... Khi lần thứ hai tiểu tử lên núi, lão đã nghe Tiền chưởng quầy nói qua, trận thua kiện năm đó, tuần phủ họ Dương đã ăn không ít vàng bạc của họ Quan.

Kim Tiểu Sơn gật đầu:

– Gần đây họ Quan còn tặng cho tuần phủ thoái chức đó bức tượng Bồ Tát vàng.

Biển Hòa nói:

– Thế thì đúng rồi. Theo ta thấy chi bằng ngầm tìm những người thân nhân của bọn người đãi vàng năm đó, bảo họ ra mặt tố cáo đến nha môn hình bộ. Lúc đó tiểu tử ra mặt làm chứng, họ Quan khó thoát khỏi lưới pháp luật. Ngay cả tuần phủ thoái chức cũng bị kiện cáo. Đương nhiên những thân nhân bị hại cũng được

bồi thường. Tiểu tử thấy thế nào?

Tiền chưởng quầy xoa tay nói:

– Như vậy là tốt nhất, ta tán thành chủ ý của Biển lão.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Đã hai mươi năm rồi, ai có thể tìm được thân nhân người bị hại?

Tiền chưởng quầy nói:

– Điều này không khó, Đồng ngũ gia biết!

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Không phải Đồng ngũ gia đã trở về nhà ăn tết, qua mùa xuân mới lại đây sao?

Tiền chưởng quầy cười nói:

– Huynh đệ đã tìm được những người đãi vàng đã chết, dân thôn Lão Kim Khoáng cũng phải tự nhiên bày giải nổi oan này. Ngày mai, huynh đệ chỉ cần dẫn Biển lão và A Phụng đi Mặc Vân Cốc, còn ta ngấm phái người đi tìm Đồng ngũ gia, nhờ lão tìm kiếm thân nhân những người bị hại năm xưa đi về kinh tố cáo. Đến lúc đó khi cấp trên phái người đến xử án thì huynh đệ ra mặt.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe nghiêng răng nói:

– Lại để lão họ Quan sống thêm mấy ngày rồi!

Tiền Phụng thấy Tiểu Ngũ Tử bước đến hỏi:

– Nấu nước chưa?

Tiểu Ngũ Tử cười nói:

– Toàn bộ đã đổ vào bầu chờ Tiểu Sơn ca đi tắm!

Biển Hòa cười chọc ghẹo:

– Tiểu huynh đệ, về sau huynh đệ phải sạch sẽ một chút. Tiền Phụng cô nương thích sạch sẽ đó!

Kim Tiểu Sơn nhìn Tiền Phụng đang đỏ mặt gật đầu nói:

– Tiểu tử cũng phải tắm rửa mới được!

Tiền chưởng quầy lúc này cũng đắc ý cười ha hả.

o O o